

Tchyně nechce být BABÍČKOU

MÁM DVĚ DĚTI A HODNÉHO MANŽELA A NEBÝT MÉ TCHYNĚ, VEDLA BYCH SPOKOJENÝ RODINNÝ ŽIVOT. NEVADÍ MI, ŽE SE KE MNĚ CHOVÁ ODMĚŘENĚ. ZVYKLA JSEM SI. VELMI MĚ VŠAK TRÁPÍ, ŽE NESNÁŠÍ MÉHO SYNA Z PRVNÍHO MANŽELSTVÍ.

Můj první muž byl despota. Rozvedla jsem se s ním, když byly našemu Petrovi čtyři roky. O rok později jsem se seznámila se svým současným manželem Václavem a do roka jsme byli svoji. S Péťou si Vašek okamžitě rozuměl, kluci si zkrátka padli do oka a já byla blahem bez sebe. Radovala jsem se, že můj syn bude mít konečně milujícího tátu a kompletní rodinu. Splnilo se mi to jen částečně, protože Václavova matka ho za vnuka nepřijala.

Doufala jsem, že se to časem poddá a že k sobě najdou cestu. Bohužel mu ale svou náruč neotevřela. Ve srovnání s mou mámou, jejíž velké a milující srdce je dokořán pro všechny děti, nejen pro vlastní vnoučata, to byla nečekaná změna. Petr si myslel, že všechny babičky jsou milující a hodné, takže zpočátku očekával od té nové laskavé chování.

Jenže už krátce po naší svatbě narazil. Když se k ní po obědě rozběhl s čerstvě nakresleným obrázkem, kde vypočetl celou naši rodinu včetně jí a radostně jí ho ukazoval se slovy „Koukni se, babi, co jsem ti namaloval“, zpražila ho pohledem. Vytkla mu, že tak přece vůbec nevypadá. Nemá oranžové vlasy, tlusté nohy a boty

jako sáně. A navíc není jeho babička. Kluk se zkroutěně stáhl ke mně a Václavovi. „Té paní se obrázek nelíbil,“ postěžoval si. Trochu jsme oba strnuli, protože jsme synovi už před svatbou vysvětlili, že má novou babičku, která ho bude mít určitě

„Petr si myslel, že všechny babičky jsou milující a hodné, takže zpočátku očekával od manželovy matky a mé tchyně laskavé chování. Jenže hned na naší svatbě narazil.“

stejně ráda jako ta „stará“. „To přece není žádná paní, je to taky babička,“ řekl mu Václav jemně, ale Péťa odmítavě zavrtěl hlavou. „Není to moje babička. Řekla mi to. Je to paní,“ pronesl zarputile a odšoural se s kresbičkou pryč. Zahodil ji.

Václav pak s matkou promluvil, ale nebylo to k ničemu, protože se okamžitě ohradila, že přece nebude dítěti lhát, když není jeho babička, a navíc kluk kreslí hlouposti a vůbec – je prý rozmazlený. Synovi ještě nebylo sedm, ten obrázek nakreslil s velkým nadšením a chtěl ho tchyni darovat. Od té doby se v její přítomnosti choval zaraženě a nikdy už jí babi neřekl. Snažil se ji neoslovovat.

Když bylo Petrovi osm a půl roku, narodila se nám Adélka. A milá tchyně

roztála. Tekla přímo jako med na slunci. Vnučka byla najednou to nejúžasnější a nejkrásnější dítě na světě. Před jejím narozením se u nás sotva ukázala, teď tu byla pečená vařená. Pořád se mi snažila něco vysvětlovat a radit. Nosila Adélce hromady dárků, které dcerka vůbec nepotřebovala.

A Petr začal trucovat. Jakmile se tchyně ukázala ve dveřích, mazal do svého pokojíku. Vylezl, až když za ní zapadly dveře; někdy to trvalo i půl dne. Snažila jsem se mu domluvit, aby s ní prohodil aspoň pár slov, ale on že ne, že s ní mluvit nebude.

Adélka ale babičku miluje. Tchyně si s ní překvapivě hraje a vypráví jí pohádky. A Péťa to nese těžce. S mužem jsme usoudili,

„Svou vlastní vnučku manželova matka zbožňuje, ale mého syna ráda nemá.“

Ze musíme její návštěvy výrazně omezit. Ona se ale urazila a přestala k nám chodit úplně. Třileté Adélce se stýská a pořád se po ní ptá. Nechceme jí lhát, že babička někam odjela, ale vysvětlit jí situaci tak, aby to pochopila, neumíme. Takže jediný úplně spokojený člen naší rodiny je teď syn Petr.

Karolína ■

Adélce babičku vraťte!

■ Známe jen jednu verzi příběhu, a tak můžeme o důvodech jednání Václavovy matky pouze spekulovat. I o tom, proč se tolik liší její přístup k Péťovi a Adélce. První z možných příčin se nabízí dost logicky: **možná pro ni bylo těžké smířit se s Václavovou volbou**, třeba nebyla nadšená z toho, že si vybral rozvedenou matku malého dítěte. **Tím, že ho zpočátku odmítala přijmout za vnuka, mohla nepřímo vyjadřovat svůj postoj vůči Karolíně.** Roli ale mohl sehrát i věk. **Třeba ještě nebyla na roli babičky připravena** – byla do ní „obsazena“, aniž by se kdokoli zajímal, zda ji

přijmout chce. Adélka se narodila až za dva roky, její příchod na svět byl nepochybně řadu měsíců předem avizován, takže už pro ni bylo snazší se s rolí babičky spřátelit.

■ Nic proti Péťovi, ale bylo by pokrytecké zastírat, že **některé**

Dobrá rada

Zkuste si s tchyní o problému na rovinu promluvit, třeba to pomůže. Uvědomte si, že čas pracuje pro vás: jednak děti v Péťově věku leccos chápou, jednak s rodiči i prarodiči už nechtějí trávit tolik času. Adélce ale babičku rozhodně neberte a najdete způsob, jak by se mohly stýkat dál!

SLOVO ODBORNÍKA

PhDr. PETR ŠMOLKA,
psycholog,
Poradna pro rodinu
Praha 12

děti si okolí dokážou naklonit snadno, zatímco jiné ne. Je dobře, že si rozumí s Václavem, ale s jeho matkou možná cosi na počátku zaskřípalo a teď z toho nedokáže ani jedna strana vystoupit. Péťovi už bude bezmála dvanáct; **vůbec se nedhívám, pokud si během babiččiny návštěv raději někam zalézá.** Navíc proč by měl asistovat

u toho, když se návštěva rozpívá nad jeho malou sestřičkou? ■ Péťa je dnes sice spokojený, ale zase se trápí Adélka. I kvůli ní by **bylo dobré pokusit se nynější stav aspoň v něčem pozměnit.** Třeba tím, že by za matkou tu a tam zašel Václav s Adélkou sám nebo by ji „mladí“ občas pozvali. **Svátek či narozeniny by mohly být dobrá příležitost pro gesto smíru.**